

KORSAARILUGU

Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel
ja elanud aegu nii halbu kui häid.
Nii mõnigi kord pannud voolama vere
ja röövinud kulda ja päid.
Mu ees värisenud nii keisrid kui tsaarid
ja kuningaid karjana pagend mu eest.
Ei miski saa häirida viimset korsaari.
Nii kaua kui üht aaret, nii kaua kui aaret
sai nägema mees, nii kaua kui aaret sai nägema mees.

Refr.: Su juustekuld südamel rahu ei anna,
ei puhkust saa leegitsev rind.
Vaid unistan sellest, kuis kätel Sind kannan -
ka surm pole Sinu eest soolane hind.

Kui võidukast madinast tõime kord noosi
ja sadamakai ääres peatus me laev.
Siis otsemaid kõrtsu me võtsime koosi,
et väärikalt saaks makstud me vaev.
Kuid kõrtsuteel vastu mul jalutas neiu,
kel päikse käes särasid juuksed kui kuld.
Ei saanud ma aru, mismoodi see juhtus -
ta rinnus mul õhutas, rinnus mul õhutas
südametuld.

Ma harjunud kombel tal suud tahtsin anda
ja minema viia, kus seisis me laev.

Kuid kaaslased lasid mind ära sealt kanda,
ei aidanud sõim ega raev.
Kui kajutist lõpuks ma vallale pääsin,
uus lahing ja tulemöll ümber mul käis.
Kui vihane kurat ma sekka seal läksin,
kuid tühi ja kauge, kuid tühi ja kauge
see kõik mulle näis.

Ma seilanud ringi nii mõnelgi merel
ja elanud aegu nii halbu kui häid.
Nii mõnigi kord pannud voolama vere
ja röövinud kulda ja päid.
Kuid enam ma tõmmet sel elul ei tunne -
kõik sära mu silmis on kaotanud kuld.
On mered täis vett küll, kuid sellest ei piisa,
et kustutada, et kustutada mu südametuld.
Et kustutada mu südametuld.